

РЕШЕНИЕ

№ 5763

гр. София, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9248** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 във вр. с чл. 224 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е второ по ред първоинстанционно разглеждане на жалба от Н. О. Г., след като с решение № 8564/05.10.2022г. по адм. д. № 3499/2022г. на ВАС е обезсилено решение № 7881/23.12.2021 г. по адм. дело № 6421/2021г. на Административен съд - София – град, като делото е върнато за ново разглеждане и произнасяне съобразно дадените от съда указания. С решение № 8564/05.10.2022г. по адм. д. № 3499/2022г. на ВАС е обезсилено решение № 7881/23.12.2021 г. по адм. дело № 6421/2021 г. на Административен съд - София - град, в частта с което е отменен мълчалив отказ на министъра на вътрешните работи, инкорпориран в писмо рег. № 812100 - 16321/03.11.2020 г. и писмо рег. № 812100 - 17639/27.11.2020 г. и е изпратена е преписката на министъра на вътрешните работи за постановяване на административен акт по заявлението на Н. Г. със задължителни указания; Отменено е решение № 7881/23.12.2021 г. по адм. дело № 6421/2021 г. в останалата част;

Съдът (първоначално СРС) е бил сезиран с жалба от Н. О. Г. от [населено място] против отказ за изплащане на обезщетение по чл.236, ал.1 от ЗМВР, даден с писма рег.№ 369I20174/17.11.2020г. на директора на ОДМВР. Жалбата е допълнена с отговор на Г. в производството, в който е посочен като втори ответник и министърът на вътрешните работи. След спор за подсъдност смесен петчленен състав на ВКС и ВАС с определение № 29/29.06.2021г. е определил АССГ като компетентен съд, да разгледа жалбата а отмяна на ИАА и последицата от него – присъждане на

обезщетение по чл.236, ал.1 от ЗМВР. Така и в мотивите на решение № 8564/05.10.2022г. по адм. д. № 3499/2022г. ВАС е приел, че директорът на ОДМВР - В. е компетентен да се произнесе по отправеното до него заявление за изплащане на обезщетение по чл.236, ал.1 ЗМВР. След като искането на Г. е свързано със заповедта му за преназначаване на длъжност в ОДМВР - В., то органът по чл.37,ал.1, т.2 ЗМВР, компетентен да се произнесе е именно директорът на ОДМВР – В., е посочил Върховният административен съд. Посочено е още, че при новото разглеждане на делото първостепенният съд следва да се произнесе по възражението на директора на ОДМВР - В. за разликата между „преназначаване“ и „преместване“ на държавен служител, след като се изложат мотиви по относимите факти, както и мотиви относно правнорелевантните факти във връзка с основанията по чл.146 т.2 , 3 и т.5 АПК.

Съгласно чл. 224 от АПК указанията на Върховния административен съд по тълкуването и прилагането на закона са задължителни при по-нататъшното разглеждане на делото, именно последното е предмет на изследване в настоящето съдебно производство. Върховният административен съд, V-то отделение по адм. д. № 3499/2022г. е определил предмета и страните на настоящето производство, с които указания съдът е обвързан.

В жалбата се поддържа, че след отмяна на уволнението на жалбоподателя с решение на ВАС, при възстановяването му на държавна служба в структурите на МВР, е бил преназначен от длъжност ГДНП-МВР – С. на длъжност ОДМВР-В., в която хипотеза счита, че за директора на ОДМВР-В. е възникнало задължение да му изплати регламентираното в чл. 236, ал.1 ЗМВР обезщетение при преместване на работа в други населени места за срок по-дълъг от 6 месеца. По посочените аргументи, жалбоподателят приема отказа на директора на ОДМВР-В. за незаконосъобразен и постановен при съществено нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила. Иска от съда да осъди ОДМВР-В. да му изплати претендираното обезщетение по чл.236, ал.1 ЗМВР в размер на 1183.25 лв.

В хода на съдебното производство жалбоподателят /лично/ заявява, че поддържа жалбата. Моли съда да отмени процесната заповед № 369р-20174/17.11.2020 г. на директора на ОДМВР – В., поради некомпетентност на органа и издаване на заповедта в нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила. По представените като доказателства две заповеди, касаещи преназначаването на друг служител на МВР, жалбоподателят сочи, че ЗМВР работи с термина „преназначаване“ и единствено в чл.236 е употребен терминът „преместване“, което касаело самото място. Счита, че представените по делото две заповеди за „преназначаване“ са идентични с неговата, Счита, че отказът за изплащане на обезщетение е тенденциозен. На следващо място сочи, че по Глава 11 от ЗМВР компетентен е само министърът на вътрешните работи. Цитира чл.13, ал.5 от Наредба № 8121з920/2017.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав, като взе предвид изложените от страните становища и доводите на ищеца и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че със заповед № 8121К-7371/10.10.2017 г. на министъра на вътрешните работи, на осн. чл.143, ал.1, т.3 и чл.158, т.4 и чл.232 от ЗМВР, чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавни служители в МВР, във вр. с решение № 10335/07.08.2017 г. на ВАС на РБ – Петчленен

състав, II колегия, с което е отменена МЗ №8121К-1680/19.05.2015 г., протокол № 3286р-38148/14.09.2017 г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция“ и докладна записка № 369р-15772/20.09.2017 г. по описа на ОДМВР – В., Н. О. Н. е преназначен от заместник –директор на дирекция „Опазване на обществения ред и контрол на пътното движение“ в „Охранителна полиция“ при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР, на ръководна длъжност – заместник-директор II степен, началник на отдел „Криминална полиция“ при ОДМВР –В. /л.10 от адм. дело № 12125/2020 г./.

Със заявление от 31.08.2017 г. /л.18 от адм. дело № 12125/2020 г./ до министъра на вътрешните работи, Н. Г. е заявил желание да бъде възстановен на длъжност, съгласно влезли в сила решения на ВАС № 14355/28.12.2016 г. и № 10335/07.08.2017 г.

До жалбоподателя е изпратено писмо, с рег. № 328600-53898/08.09.2017 г. от директора на ГД „Национална полиция“, в което се сочи, че във връзка с подадените от него заявления за възстановяване на длъжност, е необходимо да се яви в ГД „Национална полиция“ на 14.09.2017 г. за осъществяване на процедура по предлагане на вакантна длъжност, съгласно чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310/17.07.2017 г. за преназначаване на държавни служители в МВР.

Видно от приложения Акт за встъпване в длъжност, жалбоподателят е встъпил в длъжност заместник-директор II степен, началник на отдел „Криминална полиция“ при ОДМВР –В. на 11.10.2017 г. в 14:00 ч. /л.11 от адм. дело № 12125/2020 г./.

Със заявление, вх. № 369000-17229/12.11.2020 г., до директора на ОДМВР-В., Г. е заявил искане да му бъде изплатен обезщетение по чл.236, ал.1 от ЗМВР /л.12 от адм. дело № 12125/2020 г./.

С писмо, рег. № 369р-20174/17.11.2020 г. /л.14 от адм. дело № 12125/2020 г./, директора на ОДМВР – В. е отговорил на Г., че обезщетението по чл.236, ал.1 от ЗМВР се дължи при преместване на работа в други населени места за срок, по-дълъг от 6 месеца, на държавен служител. В тази връзка е посочено, че неговият случай не се отнася до преместване в друго населено място. Посочено е, че заповедта на министъра на вътрешните работи е за преназначаването му на основание чл. 143, ал.1, т.3 и чл.158, т.4 и чл.232 от ЗМВР, чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавни служители в МВР, във вр. с решение № 10335/07.08.2017 г. на ВАС. Уточнено е, че съгласно чл.232 от ЗМВР при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, държавните служители в МВР се възстановяват на предишната длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизане в сила на административния акт или на съдебното решение се явят в съответната структура. Посочено е също, че в случаите, в които предишната длъжност не е вакантна или е съкратена, държавните служители в МВР се възстановяват на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл.143, ал.1, което е регламентирано и в чл.7, ал.1, т.5 от Наредбата. С тези аргументи, директорът на ОДМВР-В. е посочил, че в случая не е налице преместване на друга длъжност в друго населено място, а преназначаване, съгласно горесцитираната нормативна уредба. Сочил се също, че не е предвидена възможност за обезщетение за случаи като процесния нито в ЗМВР, нито в поднормативните актове, което се потвърждава и от нормата на чл.237 от ЗМВР, където изрично са предвидени обезщетенията, които се дължат при отмяна на незаконосъобразна заповед.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Върховният административен съд е определил предмета и страните на настоящето производство и го е върнал за ново разглеждане по съществуващото на спора, с които указания съдът е обвързан. Ето защо, настоящият съдебен състав не дължи произнасяне по тези въпроси.

Предмет на спора е материалната законосъобразност на отказ по писмо рег.№ 369р-20174/17.11.2020г. на директора на ОД МВР – В. (л.14 по адм.дело 12125/20г.), с което по заявлението на жалбоподателя е прието, че търсеното от него обезщетение не е предвидено за дължимо съобразно ЗМВР. ВАС е посочил и че компетентен да се произнесе по искането на жалбоподателя за обезщетение е именно директорът на ОДМВР В.. Тоест спорът се свежда единствено до отговор на въпроса дължимо ли е на жалбоподателя обезщетение по чл.236,ал.1 от ЗМВР след отмяна на уволнението с решение на ВАС, при възстановяването му на държавна служба в структурите на МВР, в друго населено място, като обсъди и възражението на ответника за разлика между преназначаване и преместване на държавен служител.

Съгласно разпоредбата на чл. 232 ЗМВР, при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР се възстановяват на предишната или на друга равностойна длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение се явят в съответната структура.

Съгласно чл.236, ал.1 от ЗМВР, при преместване на работа в други населени места за срок, по-дълъг от 6 месеца, на държавния служител се изплаща еднократно обезщетение в размер 50 на сто от бруното месечно възнаграждение за длъжността в новото населено място.

Съдът намира, че се касае за две различни хипотези и тази на жалбоподателя изпълва първата - чл.232 от ЗМВР -възстановяване на друга длъжност, но не и втората - чл.236 от същия закон - случаи на преместване в други населени места.

Настоящият случай касае възстановяване на жалбоподателя на основание чл. 143, ал.1, т.3 и чл.158, т.4 и чл.232 от ЗМВР, чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавни служители в МВР, във вр. с решение № 10335/07.08.2017 г. на ВАС, с което е отменена заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение, което е изпълнено при условията на друга длъжност вместо предишната, която по една или друга причина е . Законосъобразността на това възстановяване не е предмет на този спор. Законодателят не е предвидил специално и изрично обезщетяване, когато другата длъжност в рамките на съответния вид е в друго населено място, както при преместването.

Съгласно чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310 от 17 юли 2014 г. за преназначаване на държавни служители в Министерство на вътрешните работи, ръководителят на структура на МВР, в щата на която е заеманата длъжност, предприема действия за предлагане на държавния служител на друга длъжност в случай на отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, когато предишната заемана длъжност не е вакантна или е съкратена.

Видно от приложените по делото доказателства, именно такова предложение е направил ръководителят до жалбоподателя с писмо рег. № 328600-53898/08.09.2017 г. /л.19 по адм. дело № 12125/20 г./, в което се сочи, че във връзка с подадените от жалбоподателя заявления за възстановяване на длъжност, е посочено, че е необходимо да се яви в ГД „Национална полиция“ на 14.09.2017 г. за осъществяване на процедура по предлагане на вакантна длъжност, съгласно чл.7, ал.1, т.5 от Наредба №

8121з-310/17.07.2017 г. за преназначаване на държавни служители в МВР.

При отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, държавните служители в МВР се възстановяват на предишната или друга равностойна длъжност със заповед за преназначаване. За разлика от „преместването“, при което служебното правоотношение не се прекратява, а се изменят елементите на служебното правоотношение (мястото на упражняване на дейността), „преназначаването“ с цел възстановяване на длъжност по силата на влязъл в сила съдебен акт предполага период, в който служителят е бил отстранен от длъжност, т.е. период на прекъсване на служебното му правоотношение с работодателя от издаване на заповедта за прекратяване на служебните правоотношения до момента на възстановяване на същите с нарочен административен акт. За този период, в който служителят е останал без работа, законодателят е предвидил възможност за получаване на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, съгласно който незаконно уволнен държавен служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, за цялото време, през което не заемал държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В горния контекст и особеностите на случая, възстановяването на жалбоподателя на друга равностойна длъжност (ръководна, но в друго населено място) не представлява преместването, което се има предвид в хипотезата на чл.236, ал.1 от ЗМВР, което да даде основание за изплащане на еднократно обезщетение в размер на 50 на сто от brutното месечно възнаграждение за длъжността в новото населено място. Съдът приема, че изложените в процесното писмо на директора на ОДМВР –В. мотиви, с които е отказано обезщетение по чл.236, ал.1 ЗМВР на жалбоподателя, съответстват на материалния закон.

Видно от писмото на директора на ОДМВР – В., квалифицирано в жалбата като „отказ“ за изплащане на обезщетение по реда на чл.236, ал.1 от ЗМВР, е посочено правното основание за преназначаването на служител в ОДМВР –В., а именно: чл. 143, ал.1, т.3 и чл.158, т.4 и чл.232 от ЗМВР, чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавни служители в МВР, във вр. с решение № 10335/07.08.2017 г. на ВАС. Уточнено е, че съгласно чл.232 от ЗМВР при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, държавните служители в МВР се възстановяват на предишната длъжност, а в случаите, в които предишната длъжност не е вакантна или е съкратена (каквото е настоящият), държавните служители в МВР се възстановяват на друга длъжност в рамките на съответния вид по чл.143, ал.1, което е регламентирано и в чл.7, ал.1, т.5 от Наредбата. С тези аргументи, директорът на ОДМВР-В. е посочил, че в случая не е налице преместване на друга длъжност в друго населено място, а преназначаване, съгласно горесцитираната нормативна уредба. Този извод е правилен.

Що се отнася до възражението на жалбоподателя, че спрямо друг служител при преназначаване в друго населено място е изплатено обезщетение по чл.236 от ЗМВР (л.15 и сл. по делото) следва да се има предвид, че двата случая не разкриват пълна идентичност, доколкото основанията в представените заповеди за преназначаване на другия служител не съвпадат с тези за жалбоподателя- възстановяване след неаконно уволнение на друга длъжност в рамките на съответния вид, а сочат на хипотеза на преназначаване в друго населено място. Независимо от това как е действал ответникът в друг случай, по делото е от значение дали е налице основание за обезщетението по чл.236 от ЗМВР, а такова не се установи за конкретния случай.

По изложените съображения, не се установиха основания по чл.146 АПК за незаконосъобразност на оспорения по дело отказ, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника не е направил своевременно искане за присъждане на разноски, съдът не следва да се произнася по този въпрос. Такива не са претендирани от ответника и в производството пред ВАС, поради което не следва да се присъждат на осн. чл.226, ал.3 АПК.

Предвид на изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. О. Г., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], [жк], [улица], срещу отказ за изплащане на обезщетение по чл.236, ал.1 от ЗМВР, обективиран в писмо, рег. № 369р-20174/17.11.2020 г. /л.14 от адм. дело № 12125/2020 г./ на директора на ОДМВР – В..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: